

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa „I.” S.A. w W.

przeciwko M.N.

o zapłatę,

oraz z powództwa wzajemnego M.N.

przeciwko „I.” S.A. w W.

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].

z dnia 14 lutego 2018 r., sygn. akt VII AGa [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2018 r. w sprawie z powództwa „I.” Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko M.N. o zapłatę oraz z powództwa wzajemnego M.N. przeciwko „I.” Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę Sąd Apelacyjny w [...]. oddalił apelację pozwanego (powoda wzajemnego) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 marca 2016 r.

Skargę kasacyjną od wyroku z dnia 14 lutego 2018 r. wniósł pozwany (powód wzajemny).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 2) k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, a zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. - również wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Każde z tych wymagań ma charakter odrębny; ich dochowanie przez skarżącego podlega wobec tego oddzielnemu badaniu. Rozwiązanie to, którego formalnym potwierdzeniem jest uregulowanie obu wymagań w odrębnych jednostkach redakcyjnych, związane jest z tym, że w postępowaniu kasacyjnym spełniają one odmienną funkcję. Konieczność przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia obejmuje wskazanie przez skarżącego, jakiego rodzaju naruszenia prawa zarzuca zaskarżonemu orzeczeniu, i podanie argumentacji mającej wykazać istnienie tych naruszeń. Z kolei wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie obejmuje wskazanie przyczyn, dla których Sąd Najwyższy powinien rozpoznać skargę, i przedstawienie motywacji mającej potwierdzać istnienie tych przyczyn. Oznacza to, że wskazanie przyczyn kasacyjnych i ich uzasadnienia nie może zastąpić wskazania podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, i na odwrót - wskazanie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia nie może zastąpić wskazania przyczyn kasacyjnych i ich uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 24 kwietnia 2002 r., III CK 70/02, nie publ., z dnia 2 grudnia 2003 r., II UZ 101/03, nie publ., z dnia 23 czerwca 2015 r., II CSK 756/14, nie publ.).

Skarga kasacyjna pozwanego (powoda wzajemnego) zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, obejmujący twierdzenie o oczywistej zasadności skargi i sformułowanie zagadnienia prawnego, i przytoczenie jednej podstawy kasacyjnej, obejmujące wskazanie zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego. W części motywacyjnej skargi kasacyjnej (karty 658-660) zawarto tylko przedstawienie stanu faktycznego i postępowania przez Sądem Apelacyjnym oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, obejmujące powołanie argumentacji na rzecz twierdzenia o oczywistej zasadności skargi oraz występowania sformułowanego zagadnienia prawnego. Brak w uzasadnieniu skargi jakiegokolwiek uzasadnienia podniesionego zarzutu naruszenia prawa materialnego. Tej funkcji, jak wskazano, nie może spełnić uzasadnienie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej i zagadnienia prawnego, które sformułował skarżący. Skarżący nie odsyła nawet w odniesieniu do zarzutu naruszenia prawa materialnego do uzasadnienia powołanych przyczyn kasacyjnych. Takie odesłanie, nawet gdyby skarżący zawarł je w skardze, także nie spełniałoby zresztą wymagania uzasadnienia podstawy kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2015 r., II CSK 756/14, nie publ.).

Skoro do wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy nie tylko przytoczenie podstaw kasacyjnych, ale również ich uzasadnienie, brak tego uzasadnienia jest nieusuwalnym brakiem skargi skutkującym jej odrzucenie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 marca 1998 r., I CKN 546/97, nie publ., z dnia 23 czerwca 2015 r., II CSK 756/14, nie publ., z dnia 9 czerwca 2017 r., II CSK 851/16, nie publ., i z dnia 7 września 2017 r., V CSK 115/17, nie publ.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.